

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ Ε.Σ.Υ.

Ειρήνη Νταουντάκη

Κλείνουν 5 κλίνες μονάδας εντατικής θεραπείας σε δημόσιο νοσοκομείο. Γιατροί πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας καλούνται να καλύψουν τα κενά των θέσεων στα τμήματα επειγόντων περιστατικών και να αντιμετωπίσουν μια πραγματικότητα διαφορετική απ αυτήν που προετοιμάστηκαν. Χειρουργεία ακυρώνονται από έλλειψη αναλώσιμων ή διαθέσιμων χειρουργικών τραπεζιών.

Το δικαίωμα της ημέρας ανάπαυσης μετά την εφημερία δεν ασκείται λόγω έλλειψης προσωπικού ή απαγορευτικής πολιτικής της κλινικής, ιδιαίτερα σε χειρουργικά τμήματα. Φάρμακο που είναι απαραίτητο για την αγωγή του ασθενούς, αναγκάζεσαι να το αλλάξεις εν όψη Σαββατοκύριακου, γιατί δεν είναι διαθέσιμο πια στο φαρμακείο του νοσοκομείου. Παρασκευή μεσημέρι ψάχνεις ιδιωτικό φαρμακείο για ινσουλίνη και σύριγγες ινσουλίνης να τα πληρώσεις από τη τσέπη σου για να μη μείνουν ακάλυπτοι οι νοσηλεύόμενοι. Εξετάσεις; Όχι όλες. Ανοσολογικές, που είναι ακριβές, θα γίνουν ιδιωτικά, εξ ανάγκης.

Δεν έχεις περιθώρια χρονικά για να περιμένεις. Και δεν σου το επιτρέπει η αρρώστια. Οφείλεις να ενημερώσεις τον άρρωστο και αυτός να αναλάβει την ευθύνη της ζωής του. Ούτε έλεγχος ιολογικός ηπατίτιδας είναι εφικτός πάντα. Νοσοκομεία 3οβάθμια, πανεπιστημιακά, διαθέτουν ένα μηχάνημα υπερήχου για νοσηλευόμενους και εξωτερικούς ασθενείς. Αναγκαστικά δεν δίνονται ραντεβού για εξωτερικούς ασθενείς και πάλι θα κατευθυνθούν χρήματα στον ιδιωτικό τομέα. Φανταστείτε ένα γιατρό που αγωνιά μήπως χρειαστεί να αντιμετωπίσει αιμοκαθαιρόμενο και να μην έχει να του βάλει φίλτρο για αιμοκάθαρση, φανταστείτε κέφι που θα έχει.

Αλλά ο ΕΣΥΤΗΣ αντέχει.

Άντεξε τη δοκιμασία της εξαθλίωσης της περιόδου της ειδικότητας.

Άντεξε τις 11 και 15 εφημερίες μέσα.

Άντεξε τις λειψές μερίδες που του δίνουν για να χειρουργήσει. Πού πληρωνόταν με 4 μήνες καθυστέρηση και περνούσε με δανεικά από κάθε Γενάρη ως κάθε Απρίλη.

Άντεξε το ξενύχτι, χωρίς ρεπό την επομένη και με 3ωρη ορθοστασία στην επίσκεψη.

Άντεξε χωρίς να πάρει άδεια πάνω από εβδομάδα για 35 χρόνια. Άντεξε και υπουργούς που δήθεν ενδιαφέρονταν, όχι για την επιβίωση, αλλά για την ζωή του ΕΣΥ.

Και τώρα θα αντέξει, γιατί συνεχίζει να πιστεύει στο δημόσιο χαρακτήρα του συστήματος υγείας.

Το ερώτημα είναι, αν ο άρρωστος θα αντέχει να βλέπει ένα γιατρό ανήμπορο να τον βοηθήσει. Γιατί η ιατρική, δεν ασκείται μόνο με ακουστικό και γλωσσοπίεστρο.

Η μετάλλαξη του ΕΣΥ έχει πάρει το δρόμο της. Ποιος έντιμος γιατρός κοιμάται ήσυχος μ αυτό; Απορώ που ακόμη πηγαίνουμε στα νοσοκομεία.

Ντρεπόμαστε που περνάμε την πόρτα. Δεν καταφέραμε να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπεια και την φροντίδα του ασθενούς μας. Άγχος συνέχεια, για το τι καινούρια καταστροφή θα συμβεί και τι συνέπειες θα έχει στον άρρωστο.

Δεν γράφω για ψυχοθεραπεία, ακόμη. Θέλω να λέω τις σκέψεις όλων μας, μήπως ακούσει κανείς.

Ας μιλήσουμε περισσότερο, περισσότερο.